

Prædiken til 8. søndag efter trinitatis

Matt. 7, 22-29

Og er du hård som sten
så intet trænger ind
så kommer det ind alligevel
Du er som granit
Granit er mere følsomt end man tror

Jeg ved ikke, om den granit mine barnesko betrødte på Christiansø var mere følsomt end andre klippeformationer. Jeg ved heller ikke, om der, som man ofte gør, når man bygger på klippegrund, var lagt et lag sand ind imellem husenes fundament og klippen, så omfanget af skader bliver reduceret ved eventuelle jordrystelser i undergrunden. Men jeg ved, at selvom stormene rasede, og Østersøens bølger slog langt ind over klipperne, og vi som beboere kunne være afskåret fra forbindelse til fastlandet (her Bornholm) i flere dage, så stod både huse og klipper fast. Til gengæld gav det en erfaring og en følelse af at være udleveret til noget, der var større end en selv. På godt og ondt var naturens kræfter en nærværende del af tilværelsen på den lille klippeø. Og måske er netop det at være udleveret til noget større en pointe i dagens tekst.

Men det står ikke umiddelbart skrevet i granit, og slet ikke af den følsomme slags: Ikke

et eneste spørgsmål, bliver vi stillet. Ikke en eneste invitation til dialog. Jesu udsagn slår som verbale lussinger – der er dommedag og løftede pegefingre i luften. Talen er som et stort udråbstegn, der afslutter hele hans lange bjergprædiken, hvor han hele tiden strammer kravene til os: ”I har hørt, at der er sagt til de gamle: Den, der begår drab, skal kendes skyldig af domstolen. Men jeg siger jer: Enhver, som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen”.

Og i dagens tekst ligger det ligesom i kortene, at vi alle skal føle os som den tåbe, der ikke hørte efter og byggede sit hus på sand. Vi er som sand, der glider bort mellem hænderne på os.

Er det denne frygt for at glide bort som sand mellem hænderne, der får de velmenende mange, underforstået os alle, til at gøre mægtige gerninger i Jesu navn? Der er åbenbart noget, vi synes, vi skal have gjort og bevist for os selv og andre. Er det da forkert? Der er vel også noget positivt i at ville gøre og udrette noget her i livet: Hvad var vi da, uden nogen ofrede sig og lagde al deres energi og kræfter i et stort kunstværk eller litteratur, der slog benene væk under os og gav os et nyt syn og andre vinkler på tilvæ-

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

relsen? Uden en fantastisk bygning, der både kan være en fryd for øjet og god at være i, eller afgørende forskning, der fører til helbredelse af alvorlige sygdomme, eller nye løsninger til gavn for klimaet? Eller hvad med mennesker, der går ind i politik og investerer al deres tid i et ønske om at gøre det, de synes, er til gavn for flest muligt i samfundet? Ja, fortsæt selv listen. Er det ikke også en hyldest til livet, og dermed til Gud, at gøre sig umage, at gøre fremskridt til gavn for mennesker? Jo, det er det! Men Jesus insisterer med hele sin guddommelige myndighed på, at det ikke er alt, og at udgangspunktet må være et helt andet.

For nogle år tilbage havde en australsk sygeplejerske indsamlet de mest udbredte fortrydelser ved folks dødsleje. Gennem adskillige år havde hun gennem sit arbejde med døende patienter registreret, hvad de typisk fortryder, når livets slutning er nær. Og top fem af fortrydelser var ifølge undersøgelsen følgende:

1. Jeg ville ønske, jeg havde haft modet til at leve et liv, der var tro mod mig selv i stedet for det liv, andre forventede af mig.
2. Jeg ville ønske, jeg ikke havde arbejdet så hårdt.
3. Jeg ville ønske, jeg havde haft modet til at udtrykke mine følelser.
4. Jeg ville ønske, jeg havde holdt kontakten til mine venner.
5. Jeg ville ønske, jeg havde tilladt mig selv

at være lykkelig.

På en måde har vi selv fældet den dom over os, som Jesus fælder: Ikke et eneste af disse punkter handler om at præstere, men handler om at være, om nærvær og kærlighed.

Kan vi da ikke også være nærværende i de opgaver, vi hver især kaster os over, kunne man indvende. Jo da, og grænsen mellem vores præstationer som en skjult flugt fra livet i form af agtelse og anerkendelse og en sand optagethed af livet selv er hårfin og måske ikke lige til at gennemskue.

Er der da så slet ingen nåde for os dødsangste på sand byggende tåber? Jo, for det er lige netop i dommen, nåden findes. For det er samtidig her, vi bliver nærværende, og noget nyt kan trænge ind. Det er også her, vi bliver set af nådens Gud, der ser på os med kærlighedens øjne. Måske får vores flygtige liv ikke evighedens vægtfylde på én gang, men det sker som en langsom øvelse i at se livet, når vi tillader os selv at være nærværende, som en serie af livfulde øjeblikke af evig værdi.

Og er du hård som sten
så intet trænger ind
så kommer det ind alligevel
Du er som granit
Granit er mere følsomt end man tror

Salig den, der bygger sit hus på granit.

Amen

Grethe Kirk Tornberg

cand.theol., kommunikationsmedarbejder,

Grundtvigsk Forum

Salmer:

12, 504, 300, 321, 441, 726, vers 7-8

Det indledende og afsluttende vers er taget ud af en sammenhæng: Det er digteren Pia Juul, der i anledning af afsløringen af *Kilden i Vartov* – en ny vandkunst, skrev ”En Grundtvigfletning”. Hele digtet er gengivet i *Dansk Kirketidende*, juni 2018.